

Előszó helyett

Ha az ember verseskötet vesz a kezébe, óhatatlanul kérdések – kérdőjelek – merülnek fel. Valahogy így: Nekem szól-e ez a kötet?, Rólam szól-e ez a kötet?

Ám lapozz csak bele kedves Olvasó és rájössz, hogy kérdésedre gyorsan kész a válasz: IGEN! Igen, Neked szól, aki itt élsz e mindig változó, szüntelen újuló korban, „flörtök és főbiák” között, az AIDS, az infarktus és a nukleáris fenyegetések között, de azért – légy őszinte – nem is érzed magad olyan rosszul.

Rólad szól, aki itt élsz egy különös ország különös lakójaként, aki másmilyen vagy, mert még ma is verseket olvasol.

Tudod kedves Olvasó, miért olyan fontos ez? Aki verseket olvas, nyíltan ki meri mutatni: érdekli őt a másik ember. Ki meri mondani, hogy az élet több, mint a hétköznapi konyha-gondja.

Ülj le egy kicsit, feledkezz bele ezekbe a versekbe, mert Neked szólnak ezek, Neked, aki szereted, ha olyan hangot hallasz, amelyik lelkedben rezonál. Lásd, van valaki, aki ugyanúgy lát és érez, mint Te és van bátorsága és tehetsége, hogy ezt el is mondja. Dőlj hátra, engedd el magad és hagyd, hogy hassanak Rád ezek a furcsa versek, egy olyan ember vallomásai, aki nem a hagyományos oldalról indult fel a Parnasszusra. Ezek a versek egy számítástechnikával is foglalkozó emberben születtek és talán ezért tudják jobban kifejezni a kort, mint az „igazi” irodalmárok.

Fejeződjön be ez a rövid előszó stílszerűen egy kérdőjellel: Miért nem jelentkeztél korábban, Barátom?

Dr. Nagy Ákos